

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/53/2021
Identifikačné číslo spisu: 3119014007
Dátum vydania rozhodnutia: 14.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3119014007.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvineného Ľ. L., pre pokus zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 14. októbra 2021 dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajkyne JUDr. Renáty Jánskej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 11. júla 2019, sp. zn. 2To/71/2019-211, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ľ. L. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín (ďalej aj „okresný súd“) rozsudkom z 23. apríla 2019, sp. zn. 3T/15/2019, uznal obvineného Ľ. L. vinným z pokusu zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona („Tr. zák.“) k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. na skutkovom základe v ňom uvedenom s tým, že dňa 6. novembra 2018 v čase o 03.55 hod. v F. na parkovisku ul. E. pri otoči autobusu, nezisteným predmetom rozbil sklenú výplň pravých predných dverí tu zaparkovaného osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, ECV: F.-XXXV., šedá metalíza, rok výroby 2009, vnikol do vozidla a prineseným skrutkovačom demontoval tri kusy skrutiek na zabudovanom autorádiu zn. V. v hodnote 750 eur v úmysle toto odcudziť, čo sa mu však nepodarilo, nakoľko bol počas tohto konania na mieste vyrušený hliadkou Obvodného oddelenia PZ Trenčín a následne pri pokuse o útek touto hliadkou zadržaný.

Za to okresný súd obvinenému uložil podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. trest prepadnutia vecí, a to vreckového nožika červenej farby, skrutkovača čiernej farby, 1 kus čelovej baterky zn. LED HEADLIGHT čierno-červenej farby, 1 kus kukly na hlavu čiernej farby, 1 kus bielej textilnej rukavice, 1 kus zeleno-šedej textilnej rukavice a 1 kus vysielачky oranžovo-čiernej farby zn. DeleWe. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku („Tr. por.“) bol poškodený C. W. s nárokom na

náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolania obvinený a prokurátor, o ktorých rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 11. júla 2019, č. k. 2To/71/2019-211, tým spôsobom, že v bode I. podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a § 212 ods. 4 Tr. zák. obvinenému uložil s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a štyri mesiace, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom v bode II. odvolanie obvineného zamietol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné. Rozsudok krajského súdu prevzal obvinený 11. septembra 2019 a jeho obhajca 18. septembra 2019.

Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie obvinený E. L. vo svoj prospech prostredníctvom obhajkyne JUDr. Renáty Jánskej písomným podaním z 20. mája 2021, doručeným na okresný súd 21. mája 2021 (č. l. 288 - 295). Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že bol porušený zákon v neprospech obvineného v § 319 Tr. por., v § 38 ods. 1 Tr. zák. a v § 212 ods. 4 Tr. zák. pri ukladaní trestu rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 11. júla 2019, sp. zn. 2To/71/2019, vo výroku I. a vo výroku II., podľa ktorého sa odvolanie obvineného zamietlo podľa § 319 Tr. por. a tiež bol porušený zákon v neprospech obvineného aj v konaní, ktoré mu predchádzalo v § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a v § 38 ods. 1 Tr. zák. rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 23. apríla 2019, sp. zn. 3T/15/2019, vo výroku o vine a výroku o treste,

podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 11. júla 2019, sp. zn. 2To/71/2019, ako i rozsudok Okresného súdu Trenčín z 23. apríla 2019, sp. zn. 3T/15/2019, vo výroku o vine a treste v časti uloženého trestu odňatia slobody a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a uviedol, že napáda nesprávne podradenie stíhaného skutku pod ustanovenie § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák., t. j. nesprávnu právnu kvalifikáciu konania s tým, že skutok mal byť správne právne kvalifikovaný ako prečin podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a nie ako zločin podľa § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák., ktoré predstavuje nesprávne aplikovanú kvalifikovanú skutkovú podstatu (v tomto ohľade poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo/4/2019). Vzhľadom k tomu, že toho istého pochybenia sa dopustili v danom prípade súdy oboch stupňov, predmetné dovolanie smeruje proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, teda smeruje aj proti rozsudku okresného súdu čo do výroku o vine v časti právnej kvalifikácie skutku ako zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., ako aj do výroku o treste, ktorý má v nesprávnej právnej kvalifikácii svoj podklad. Podradenie stíhaného skutku pod správne zákonné ustanovenie a základnú skutkovú podstatu obsiahnutú v § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. má za následok použitie inej, pre obvineného priaznivejšej trestnej sadzby, ktorá by aj za prípadného použitia ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. znamenala uloženie trestu odňatia slobody v rozmedzí trestnej sadzby od 8 mesiacov do 2 rokov, čo by súdu neumožnilo uložiť trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace, ktorý je v danom prípade nielen neprimeraný, ale aj nezákonný, nakoľko krádež spáchanú vlámaním, pri ktorej nebola spôsobená väčšia škoda, je treba kvalifikovať ako prečin s hornou hranicou trestnej sadzby 2 roky podľa základnej skutkovej podstaty § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

V danom prípade mal v úmysle odcudziť autorádio v hodnote 750 Eur a spôsobil tak malú škodu. Dovolateľ v tomto ohľade poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tdo 24/2009 a sp.

zn. 3 Tdo 47/2010. Podľa dovolateľa aplikácia trestnoprávných noriem ako ju uplatnil okresný súd ako prvostupňový súd a v odvolacom konaní krajský súd v zásade vedie k tomu, že každý prečin krádeže spáchaný formou vlámania by mal byť posudzovaný ako zločin krádeže spáchaný závažnejším spôsobom konania, t. j. vlámaním, čo vzhľadom k trestným sadzbám je v rozpore s princípom primeranosti a neprimerane kriminalizuje takéto konanie páchatel'a. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že kvalifikačné nezhody, ktoré sa objavovali v doterajšej rozhodovacej praxi súdov pri posudzovaní krádeže spáchanej vlámaním, pri ktorej bola spôsobená malá škoda, boli odstránené novelou Trestného zákona, zákonom č. 214/2019 Z. z. účinnou od 1. augusta 2019, ktorou zanikli doterajšie dve základné skutkové podstaty trestného činu krádeže a zostala už len jedna v § 212 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorej [písmeno b)] kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a čin spácha vlámaním, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Zákon bol schválený v NR SR dňa 26. júna 2019 a dňa 10. júla 2019 podpísaný prezidentkou SR, stal sa platným dňa 21. júla 2019 a účinnosť nadobudol dňom 1. augusta 2019. Je pravda, že aj po prijatí tejto novely bola v § 212 ponechaná aj kvalifikovaná skutková podstata v súčasnosti obsiahnutá v odseku 3 pod písmenami a) až f), ktorá pod písmenom b) predpokladá spáchanie trestného činu krádeže vlámaním, ktoré je v rozpore so zásadou, že rovnaký znak skutkovej podstaty trestného činu [v tomto prípade podľa § 138 písm. e) Tr. zák.] nie je možné v neprospech obvineného pričítať viackrát. Aj z toho vyplýva, že len samotný spôsob spáchania krádeže vlámaním nemôže byť dôvodom pre aplikáciu kvalifikovanej, prísnejšie posudzovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu. Napriek tomu, že v čase rozhodovania súdov prvého a druhého stupňa o vine a treste dovolateľa táto novela Trestného zákona ešte nebola účinná (avšak bola schválená, podpísaná a zaslaná na zverejnenie v Zbierke zákonov SR), krajský súd mal podľa dovolateľa vziať do úvahy vytýkané námietky a nedostatky dovtedy platnej právnej úpravy a v nadväznosti na ňu aj nejednotnej aplikačnej praxe, a to najmä z hľadiska požiadavky primeranosti trestu a mal posudzovať skutok obvineného ako prečin podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a nie ako zločin podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zák. a teda nemal odmietnuť odvolanie ako nedôvodné, ale naopak v rámci svojej preskúmvacej povinnosti mal odvolaniu vyhovieť. Dovolateľ poukázal, že takú argumentáciu uznal Krajský súd v Trenčíne v inej trestnej veci, a to v rozsudku z 24. júla 2019, sp. zn. 3To/55/2019

, a v priebehu jedného mesiaca boli v skutkovo podobných prípadoch vydané dve rozdielne rozhodnutia s rozdielnym právnym posúdením obdobných skutkov, čo do ich právnej kvalifikácie v rámci ustanovenia § 212 Tr. zák. podradením pod rozdielne odseky a tým pod rozdielne základné či kvalifikované skutkové podstaty, čo vnáša do právneho stavu veľkú právnu neistotu pre neho a vníma to ako porušenie jeho ústavného práva na rovnaký prístup k súdnej ochrane a princípu právneho štátu s poukazom na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 21/2000 a PL. ÚS 15/1998. S poukazom na uvedené má dovolateľ za to, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a rozsudkom okresného súdu, ktorý mu predchádzal, boli porušené ustanovenia Trestného zákona týkajúce sa použitia zákonnej trestnej sadzby, pričom okresný súd ako prvostupňový súd v napadnutom rozsudku podradil skutok pod nesprávne zákonné ustanovenie a nesprávne ho vyhodnotil ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na 138 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a krajský súd ako odvolací súd tento nesprávny právny názor okresného súdu potvrdil a súhlasil s ním, na podklade čoho o výške uloženého trestu odňatia slobody rozhodol podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., t. j. podľa prísnejšej trestnej sadzby, než keby bol skutok subsumovaný pod správne zákonné ustanovenie § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ako prečin s priaznivejšou trestnou sadzbou.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 6. júla 2021 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa daného rozvrhu práce Najvyššieho súdu rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štíft.

Po predložení veci sa k podanému dovolaniu vyjadril samotný obvinený L. L. písomným podaním z 31. júla 2021, doručeným na dovolací súd 4. augusta 2021, v ktorom uviedol, že dovolacích dôvodov je viac a že mali byť použité aj podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por., pričom poukázal, že nebola rešpektovaná generálna námietka zaujatosti, mal za to, že dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní boli v jeho prospech, nie v jeho neprospech, prokurátor klamal na hlavnom pojednávaní, keď uviedol, že na mieste činu sa našla krv obvineného, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To/55/2019, okresný súd a krajský súd obišli obranu obvineného a nevysporiadali sa s ňou, čím absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny a zostatková cena autorádia bola znalcom zle určená a bola premrštená.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde

prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 .

Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň, ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por., pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba proti niektorým druhom súdnych rozhodnutí vydaných v trestnom konaní (sú výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Tr. por., pričom minister spravodlivosti môže podať dovolanie aj proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Tr. por.), a to iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por. a dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolateľom vytýkanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolateľom neuvedených pochybení (§ 374 Tr. por., § 385 Tr. por.). Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúma v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a povinnosť obsahovo namietat skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

K dovolateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd uvádza, že v jeho prípade je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Zároveň však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. Teda dovolanie v tomto prípade neslúži na prípadnú revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Tr. por.). Pokiaľ teda dovolateľ (samotný obvinený vo svojom písomnom vyjadrení z 31. júla 2021) poukazuje na určité pochybenia, ktoré majú podľa neho spočívať v tom, že nemal byť riadne zistený skutkový stav a že bola nesprávne vyhodnotená dôkazná situácia poukázaním na konkrétne dôkazné prostriedky a skutočnosti z nich vyplývajúce (výpovede policajtov, nezistená DNA obvineného na šrobováku z miesta činu, nesprávne určenie ceny autorádia), tak uvedené sa práve týka skutkového stavu zisteného v pôvodnom konaní, ktorý však dovolací súd v prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nemôže v tomto smere skúmať, meniť ani hodnotiť (skutkový stav je vždy výsledkom hodnotenia vykonaného dokazovania). Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu jeho nesprávneho právneho posúdenia alebo

nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnemu posúdeniu skutku), a teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku meritórneho rozhodnutia môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 3/2011, R 47/2014-II., R 14/2015-III.).

Pokiaľ dovolateľ v samotnom dovolaní podanom prostredníctvom obhajkyne poukazuje na to, že skutková veta výroku o vine nezodpovedá právnej kvalifikácii a že skutok mal byť právne posúdený podľa iného ustanovenia, tak táto námietka zodpovedá uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., keďže ide o namietanie nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku.

Dovolací súd však zistil, že táto námietka nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku je nedôvodná. Konanie obvineného uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku okresného súdu bolo správne právne posúdené ako pokus zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a takéto konštatovanie dovolacieho súdu sa opiera o ustálenú súdnu prax, a to stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 78/2011 prijaté 12. decembra 2011 (R 116/2012 - I., II.), podľa ktorého:

I. Ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu. Ak je konkrétna okolnosť okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje, napriek tomu, že je aj zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu, ak kvalifikovaná skutková podstata pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu. To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (alebo viac) samostatných základných skutkových podstát trestného činu.

II. Ak si páchatel prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. pri použití § 138 písm. e) Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu.

Z uvedeného je zrejmé, že vzhľadom k tomu, že obvinený sa mal pokúsiť vykonať krádež vlámaním so škodou 750 eur (teda viac ako 266 eur, t. j. škoda malá, ktorou sa podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur), správne bolo jeho konanie právne posúdené ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. [ako prečin podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. by bolo možné posúdiť iba konanie so škodou do 266 eur]. V nadväznosti na to bol aj správne uložený trest odňatia slobody v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe podľa v tom čase účinného zákona, pričom dovolací súd uvádza, že predmetom konania pred dovolacím súdom nie je posudzovanie primeranosti uloženého trestu a bez ohľadu na to, že uloženie vyše päťročného trestu odňatia slobody za pokus odcudzenia autorádia vlámaním, je trestom prísny, išlo o trest uložený na dolnej hranici zákonom upravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody spôsobom, ktorý uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne krajský súd (strana 7).

Pokiaľ dovolateľ poukazuje, že krajský súd mal vziať do úvahy pri rozhodovaní v tom čase už prijatú novelu Trestného zákona (zákon č. 214/2019 Z. z.), tak dovolací súd uvádza, že uvedená novela nadobudla účinnosť až 1. augusta 2019, pričom krajský súd rozhodoval o odvolaniach 11. júla 2019, t. j. ešte pred tým, takže v tom čase nemohol prihliadať žiadnym spôsobom pri rozhodovaní na zmenu ustanovenia § 212 Tr. zák., ktorá mala nadobudnúť účinnosť až v budúcnosti, hoci o niekoľko dní a pokiaľ krajský súd dotknuté verejné zasadnutie z tohto dôvodu neodročil (zo spisu nevyplýva, že by o to obvinený na verejnom zasadnutí vôbec požiadal), mohol pri rozhodovaní použiť len ustanovenie zákona, ktoré už bolo účinné.

Pokiaľ dovolateľ poukazuje na iné rozhodnutie vydané Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 3To/55/2019, ktorým malo byť v rozpore s tým konanie obdobného charakteru posúdené podľa

základnej skutkovej podstaty, teda podľa ustanovenia § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. s tým, že ide o nerovnaký prístup k súdnej ochrane a postup rozporný s princípom právneho štátu, tak dovolací súd uvádza, že uvedené spôsobil práve Krajský súd v Trenčíne vo veci sp. zn. 3To/55/2019 nerešpektovaním stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 116/2012. Práve z dôvodu, že ohľadom tejto skutočnosti boli v rozhodovacej činnosti súdov zistený rozdielny prístup ohľadom aplikácie § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., resp. § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo vyššie uvedené stanovisko za účelom jednotného postupu súdov pri rozhodovaní ako to vyplýva z § 21 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Dovolací súd nemá žiadny dôvod porušovať zákon a nerešpektovať prijaté stanovisko svojho trestnoprávneho kolégia, ktoré je pre jeho členov záväzná [§ 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov] a pokiaľ také stanovisko nerešpektovali sudcovia Krajského súdu v Trenčíne v uvedenom rozhodnutí v inej trestnej veci sp. zn. 3To/55/2019, tak títo svojím postupom práve spôsobili nejednotnosť rozhodovacej činnosti nižších súdov v otázke, ktorá bola vyriešená spôsobom predpokladaným zákonom, t. j. prijatím stanoviska dotknutého kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom také nerešpektovanie dovolací súd v zásade nemôže žiadnym spôsobom podporovať.

Z uvedeného je zrejmé, že právna kvalifikácia konania obvineného bola v prejednávanej veci v rozhodnutí okresného súdu uvedená správne a pokiaľ v tomto ohľade krajský súd ako odvolací súd zamietol ako nedôvodné odvolanie obvineného, postupoval v súlade so zákonom. Z toho zároveň vyplýva, že bolo irelevantným poukazovanie dovolateľom na konanie pred okresným súdom (§ 374 ods. 3 Tr. por.), keďže ani v jeho konaní neboli zistené vytýkané pochybenia.

Pre úplnosť dovolací súd uvádza k ďalším námietkam obvineného uvedeným v jeho písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu, že pokiaľ namietal nerešpektovanie jeho „generálnej námietky zaujatosti“ okresným súdom na hlavnom pojednávaní konanom 23. apríla 2019, tak tento postup okresného súdu bol správny, keďže zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že predsedníčka senátu okresného súdu uviedla, že o takej námietke zaujatosti sa nebude rozhodovať, nakoľko nebola vznesená bezodkladne (č. l. 130), čo je v súlade s § 32 ods. 6 Tr. por., podľa ktorého o námietke zaujatosti, ktorá nebola vznesená bezodkladne, sa nekoná (dovolateľ vedel, že o obžalobe bude konať Okresný súd v Trenčíne minimálne od konania verejného zasadnutia 26. februára 2019, kedy sa rozhodovalo o väzbe po podaní obžaloby). Pokiaľ dovolateľ neskôr (v podanom odvolaní) a teraz uvádza, že uvedenú generálnu námietku zaujatosti podal potom, ako mu bolo okresným súdom odmietnuté vykonať ním navrhovaný dôkaz (výsluch svedka K. N.) a týmto ju aj zdôvodňoval, tak zo spisu to nevyplýva (námietka bola obvineným vznesená už v čase, keď bol vyzvaný na urobenie vyhlásenia k podanej obžalobe podľa § 257 ods. 1 Tr. por., č. l. 130, zatiaľ čo o odmietnutí vykonania navrhovaného dôkazu okresný súd rozhodol podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní až po vykonaní dokazovania predtým, ako bolo vyhlásené dokazovanie za skončené, č. l. 131 p. v.), pričom aj keď by to bola pravda, tak dovolací súd uvádza, že ani o takej námietke by sa podľa § 32 ods. 6 Tr. por. nekonalo, keďže dôvodom námietky by bol procesný postup súdu v konaní.

Pokiaľ obvinený uvádza, že okresný súd a krajský súd sa nevysporiadali s obranou obvineného ohľadom nerešpektovania jeho generálnej námietky zaujatosti a odmietnutia jeho návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedka, tak dovolací súd uvádza, že z rozsudku okresného súdu (strany 4 - 5) vyplýva, že tento relevantným spôsobom uviedol dôvody odmietnutia vykonania obvineným navrhovaného výsluchu svedka N. a na tieto skutočnosti uvedené v rozsudku ako vecne správne odkázal vo svojom rozhodnutí krajský súd rozhodujúci o odvolaní obvineného (strana 7), pričom dôvody nekonania o námietke zaujatosti obvineného boli tomuto podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní uvedené priamo na hlavnom pojednávaní a boli v zápisnici uvedené.

Pokiaľ obvinený poukazuje, že prokurátor klamal na hlavnom pojednávaní, keď uviedol, že na mieste činu sa našla obvineného krv po rozbití okna, kedy sa mal zraniť, tak dovolací súd z prehratia zvukového záznamu zistil, že prokurátor v záverečnej reči nepresne uviedol, že na mieste činu sa našiel nožik s DNA s krvou obvineného (z dotknutého znaleckého posudku z odvetvia kriminalistickej biológie a kriminalistickej genetickej analýzy vyplýva, že na predmetnom nožíku bola analýzou DNA zistená prítomnosť biologického materiálu, ktorý nebol špecifikovaný bližšie, ktorý sa porovnaním zhodoval s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru obvineného), pričom z meritórnych rozhodnutí nevyplýva, že by súdy medzi dôkazmi, o ktoré opreli vinu obvineného, uvádzali existenciu krvi obvineného na dotknutom nožíku.

Z uvedeného vyplýva, že neboli naplnené ani dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por. (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, resp. rozhodnutie je založené na dôkazoch súdom nevykonaných zákonným spôsobom).

Záverom dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa k niektorej z uplatnených dovolacích námietok výslovne nevyjadril, považoval ju za irelevantnú vzhľadom na vyššie ním uvedené skutočnosti a argumenty, na základe ktorých by nemohla taká námietka spôsobiť iné rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd zistil, že podaným dovolaním nebol splnený žiadny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.